

Prolog

Pozdě navečer se oteplilo.

Už dávno jsem pochopil, že počasí na Centru je vrtošivé a řídí se svými vlastními zákony. Uprostřed zimy a třesku-tých mrazů se klidně mohou objevit dva docela teplé letní dny, a v létě zas klidně může napadnout sníh a přijít pořádná metelice. Ovšem fakt, že jsem se večer přestal třást zimou, neměl s místními rozmary počasí nic společného.

Ten vlezlý vítr jednoduše ustával a přestalo tak jednotvárně mrholit. Kdybych měl teploměr, nejspíš by se ukázalo, že teplota se změnila jen pocitově. Ale už to mi udělalo radost.

Na horách se stmívá později, ale taky daleko rychleji než v rovinách. Do posledního okamžiku jsem doufal, že stihnu všechno dotáhnout ještě dnes, ale když se na nebi začínaly objevovat první hvězdy, pochopil jsem, že je čas přichystat se na noc.

Večer mě zastihl skoro u sedla hřebene, ještě půl hodinky a dostal bych se přes Indigový hřbet, který formálně odděloval Clondal od Loreje. Naštěstí opravdu jen formálně, protože místa, kde se dalo narazit na lorejské inspektory, byla vzdálená ještě dobrých padesát kilometrů.

Mírný svah není v horách zrovna to nejpříjemnější místo k přenocování, ale zase není až tak nebezpečný jako souťeska. Vítr však nefoukal, déšť ustal a kamenitá půda byla jen jemně zvlhlá. Sundal jsem si z ramene samopal a položil ho na velký plochý kámen, shodil jsem batoh, vytáhl z něj celtu a rozprostřel ji na relativně rovném místě. Navrch jsem rozložil tlustý ovčí kobereček. Za karimatku to sice nebyla náhrada úplně optimální, ale člověk musí používat to, co Centrum nabízí. Rozhodil jsem spacák, vytáhl pytlík se zbytky denního přídělů a na svém koberečku jsem

dojedl tvrdé uzené maso a suchary. Na malém lihovém vaříči jsem si uvařil kávu.

Ačkoli se to může zdát divné, bylo mi dobře. Tělo se zjevně radovalo, že vítr i déšť ustaly. Mraky spadly dolů, do úpatí hor, skrze protrhané proužky nebe jsem však mohl vidět slabé odrazy světél nad Granzem, centrem clondalského hutnictví. Pak zmizely – buď se nad ně rozšířily mraky, nebo ve fabrikách přitlumili plynové pochodně. Popíjel jsem kávu, přikusoval kostičky čokolády tvrdé jako broky a díval se na hvězdy, ty byly čisté a jasné.

Miluju hvězdné nebe na Centru.

Spát se mi chtělo víc a víc. Stáhl jsem si chrániče na kolena a podložil si jimi spacák pod hlavou. Samozřejmě že jsem si mohl hned lehnout. Ale já jsem chtěl počkat na toho, kdo mě už půl hodinky sleduje.

Za mými zády se ozval šramot. Opatrně jsem přizvedl pravou ruku. Šramot utichl.

„Mír,“ řekl jsem. „Nocleh. Jídlo.“

Můj pronásledovatel několik vteřin váhal. Pak tichý lidský hlas zašeptal:

„Mír. Nocleh. Jídlo. Přítel.“

„Nikoli nepřítel,“ upřesnil jsem. Nač si nabírat zbytečné závazky.

„Nikoli nepřítel,“ zopakoval poslušně kočkan.

Pak jsem se, teď už beze snahy pohybovat se záměrně pomalu, otočil. Oči už tmě přivykly a hvězdy zářily natolik jasně, že jsem si mohl návštěvníka prohlédnout.

Kočkan byl velký, vysoký skoro metr. Opravdu připomínal pozemské kočkodany, jen se zpravidla pohyboval po dvou, byl větší a těžší. No a jistě, ještě jedna věc, uměl mluvit.

„Čokoláda,“ řekl jsem. „Suchary. Jablko.“

Maso kočkani nejedli. Nejspíš by zobali nějaký hmyz, ale kde by ho tady v horách hledali, to netuším.

„Jablko,“ řekl kočkan a opatrně se přiblížil. Ocas měl stažený mezi nohy a třásl se mu. Báł se. Ne že by je často někdo napadal; takových zrůd, které napadají mluvící tvory, není zas tolik ani mezi lidmi. A to dokonce ani mezi lidmi na Zemi. Stát se ovšem může cokoli.

Podal jsem kočkanovi jablko. Malá tlapka podobající se dětské ručce se bázlivě natáhla a chňapla po dárku.

„Člověk,“ řekl jsem. „Jiný... kruci, to nepochopíš... člověk. Ne já. Sedlo.“

Kočkan s jablkem u pusy ztuhnul. Usilovně přemýšlel. Pokud se s ním ten, za kým se ženu, už „skamarádil“, kočkan nic neřekne. Na druhou stranu sotva bude tohle malé bezbranné stvoření riskovat, že by se k někomu přiblížilo za denního světla.

„Člověk,“ přitakal kočkan. „Sedlo. Večer.“

Šikulka! Dokonce pochopil, co mě zajímá. To znamená, že jsem za ním jen kousíček.

„Pašák,“ řekl jsem.

V komunikaci s kočkany je jedna potíž. Říkají (a nejspíš i chápou) jen podstatná jména. Ale slovesa – i ta nejjednodušší jako *jíst, pít, jít* – jsou nad jejich možností. V jejich jazyce: „Sloveso. Záhada. Tajemství.“ Někteří z nich jsou schopni se jakž takž naučit přídavná jména a číslovky. Ale sloveso je pro tyhle malé legrační primáty záhada hlavolamu.

„Jídlo. Spánek. Ráno,“ řekl jsem. Vstal jsem, stáhl si podložku pod zadek a položil ji vedle spacáku.

Myslíte si, že ty nejpotřebnější věci do hor jsou cepín, černé brýle a pohorky? Pokud berete útokem Everest po sněhových pláních, pak nejspíš ano. Ale pokud se za někým ženete ve dvou nebo třech tisících metrech a potřebujete jít svižně a občas i střílet, pak je daleko podstatnější mít na zadku podsedák, na kolenou chrániče a na nohou dobré boty. Čestné slovo! Stačí, aby člověk zakopl, narazil kolenem na kámen, a jednou provždy to chápe.

„Voda,“ řekl plaše kočkan.

Vzdychl jsem si. Vody jsem měl málo a voda je v horách nedostatkové zboží.

„Voda,“ přikývl jsem a vytahoval z batohu litrovou čturu. Zatřepal jsem jí, abych zjistil, jak na tom jsem. Otevřel jsem ji, lokl si a podal ji kočkanovi. Pil velmi ohleduplně, hrdla se svými mohutnými opičími pysky nedotýkal, láhev si jen nad pusou naklonil. Takhle vodu pijí obyvatelé z teplých a špinavých zemí... no a podle všeho taky vychované opičky.

Kdybych se do hor vypravil doma, tuhle pitomou kovovou čutoru bych s sebou nebral. Úplně by mi stačily lehké plastové láhve. Vodu bych prostě vypil a láhev vyhodil... no, nebo bych si ji s ohledem na životní prostředí dal zpátky do batohu. Váží gram a chleba nežere... Člověk si spousty věcí, které běžně používá, ani nevšímá, bere je jako naprosto přirozené.

„Voda,“ řekl kočkan, když mi čutoru vracel. Na dně ještě maličko šplouchalo, zašrouboval jsem uzávěr a schoval čutoru do batohu.

„Spánek,“ řekl kočkan.

„Spánek,“ odpověděl jsem.

Tak jsme si popovídali. Člověk nic nenadělá, takhle jim ty mozky fungují...

Usnul jsem klidným a hlubokým spánkem. Kočkan je výborný hlídač, má lehký spánek, skvělý sluch a výtečně vidí ve tmě. Pokud bude hrozit nebezpečí, vezme samozřejmě do zaječích. Ale mě přitom pištěním nebo štouchancem probudí. To už mají v genech.

Copak jste si mysleli, že se s tou mluvící opičkou dělím o vodu a jídlo z altruismu? Ano, je v tom vděk za informace. Ale pak je to taky kvůli klidnému spánku.

No dobře... z altruismu taky.

Trošku si pohrál na kamenech vedle mě a pak se překulil ke spacáku. Kočkani mají výtečnou srst, klidně můžou spát na holých vlhkých kamenech. Ale pokud cítí někde poblíž teplo, kdo by to nevyužil?

Jak jsem očekával, ráno už tam nikdo nebyl. Kočkan odešel tiše a nepozorovaně ještě před úsvitem. Tam, kde spal, byl z malých kamínek pečlivě seskládaný spirálovitý obrazec. Ve středu obrazce ležel tmavě zelený leštěný kamínek. Zvedl jsem ho a obrátil párkrát v ruku. Jistě, není to smaragd. Je to chryzopras. Ne že bych byl takový odborník, ale je obecně známá věc, že kočkani chryzoprasu užívají jako „projevu vděčnosti“. Kámen to není drahý, ale krásný, a tenhle byl navíc ještě vyleštěný.

Schoval jsem kamínek do kapsy. Kočkanové je nosí za škrání, ale tvorové jsou to velmi čistotní.

Počasí mi dělalo radost i dál. Nad ránem samozřejmě bylo poměrně chladno, ne víc než pět stupňů. Ale nebe bylo čisté, východ jemně růžověl a vítr nefoukal. Rychle jsem se sbalil a vydal se svahem nahoru, k sedlu. Upřímně, téhle honičky už jsem měl rádně dost.

A ještě než jsem průsmyk překročil, pochopil jsem, že skončila. Ucítil jsem tabák.

Shodil jsem automat z ramene, vzal ho do ruky a pak jsem sundal i batoh, vrátím se pro něj později. Přikrčil jsem se a rychlým krokem překonal asi dvacet metrů, pak jsem se narovnal.

Narušitel byl zhruba dvacet metrů ode mě. Hned za sedlem byl strmý sráz, tam si taky rozbil tábor, když ho zastihla tma. Vedle balvanu vrostlého do země si postavil malý stan, na vařiči – stejném, jako mám já – se mu zrovna vařil čaj nebo káva. A sám v tu chvíli notně svlažoval valoun a volnou rukou si držel u pusy cigaretu.

Situace, že lepší už si člověk přát ani nemůže.

Automat jsem měl natažený a vydal se k němu. Asi za deset vteřin mě zaslechl a prudce se otočil.

„Freeze!“ křikl jsem. „Stát! Alto! Halt!“

Celkem vzato jsem vůbec nepochyboval, že je to Rus. Napovídal mi to vrozený postřeh, životní zkušenost, přirozený cit a značka *Экспедиция* na stanu.

Situaci narušitel vyhodnotil okamžitě.

„Brácho!“ vykřikl a kvapně si zapínal kalhoty. Cigareta mu vypadla z pusy. „Sláva! Lidi! To jsem rád!“

Šel jsem blíž a zastavil se několik kroků od něj. Pohnul jsem hlavní automatu a suše přikázal:

„Ukaž mi zápěstí pravé ruky.“

Podle jeho chování bylo všechno jasné, ale najednou...

...se narušitel zaškaredil. Byl to mladý muž, tak pětadvacetiletý, vyhlížel tuctově, tvář měl trochu obhroublou, pokřivenou špatně skrývanou myšlenkou, že „on je ten nejmazanější a vyzraje na kohokoli“. K mé lítosti a nelibosti mi byl jeho obličej neznámý. Tuhle tvář jsem v žádné z kartoték neviděl, ani na dobře viditelných černobílých snímcích, ani na obrázcích, které kreslili výtvarníci podle popisu...

„Proč?“ zeptal se muž. „Co do mě strkáš tím samopalem? Kde to jsem? A ty jsi jako kdo?“

Usmál jsem se. Když je to poprvé, takhle to nevypadá, vůbec to takhle nevypadá...

„Chci si ověřit, že ještě nemáš tetování,“ sdělil jsem mu vlídně. „Mířím na tebe proto, abys nedělal hlouposti. Jsi v průsmyku mezi Clondalem a Lorejí. Jsem poručík Pohraniční stráže oblasti Clondal. Říkat mi můžeš Ivane. Jednoduše proto, že to není moje jméno.“

Narušitel se zaksichtil a ukázal mi zápěstí. Tetování neměl. A různé popáleniny, líčidlo či jiné příznaky toho, že se ho snažil zbavit, taky ne. Na to jsem měl oko vycvičené.

„Pokolikáté jsi na Centru?“ zeptal jsem se.

„Kdeže?“ užasl chlapík. „Vyrazil jsem na túru a zabloudil jsem. Co je to Centrum?“

Hrál komedii. To mi bylo jasné. A jemu bylo jasné, že mně je to jasné. Bylo to jako vždycky.

„Dobrá,“ řekl jsem. „Podle stanov Pohraniční stráže jsem povinen ti situaci vysvětlit a dát ti na výběr. Je to prosté. Ať už záměrně či nezáměrně jsi otevřel bránu, portál, mezi světem Země a světem Centrum. Zločin to není, ale je to přestupek. Budu-li vycházet z toho, že jsi oběť náhody, trest tě nečeká.“

„Jakou bránu...“ zamumlal ztěžka.

„To nevím. Velkou, malou... Máš tři možnosti. Varianta první: půjdeš se mnou na strážnici, tam tě zaregistrujeme, podepíšeš celní předpisy a pravidla a budeš je dodržovat. Varianta číslo dva: udělám ti tetování na znamení toho, že jsi byl poprvé zadržen, a ty se pak vydáš zpátky domů a nikdy víc se sem nevrátíš. Varianta číslo tři: půjdeš se mnou na strážnici, vyplníš dotazník, který my odešleme na Štáb sboru, a jakmile jej schválí, budeš se moci stát Pohraničnickem. Jasně?“

„Sloužil jsem u námořnictva,“ prohlásil. A ukázal mi levou ruku, na které se mezi palcem a ukazováčkem skvěla hvězdička. „Brázdit zem nejsem zvyklý.“

„No jo, tak proto jsi šel tak pomalu,“ pousmál jsem se. „Tak co si vybereš?“

„Ani jedno,“ ušklíbl se námořníček. „Fakt se s tebou nedá domluvit, kámo?“

„Chceš mě uplácet?“ otázal jsem se.

„Ne,“ povzdechl si chlapík. „Koukám, že bych to jen zhoršil... tak na strážnici...“

Spojil ruce nad hlavou a zaklínil do sebe prsty, nějak důmyslně protočil zápěstí... a zřejmě něco zašeptal...

Tak bleskurychle a nádherně otevřít bránu jsem snad ještě nikdy nikoho neviděl!

A nejmrzutější na tom bylo, že se brána otevřela přesně mezi námi - ve vzduchu se vznášel dvoumetrový lesklý, blyštivý, duhový kruh, vypadal jako pozoruhodně zploštělá mýdlová bublina...

Střílet branou nemělo smysl. Z té mé, tedy z vnější strany, by se kulka nejspíš odrazila nebo rozplácla na placku - to portály zpravidla dělají...

Za okamžik brána zmizela a spolu s ní i „námořníček“.

„Všivák jeden,“ zanádal jsem. Mám-li ovšem být upřímný, tak s úlevou. Kdyby si vybral návštěvu sboru a musel bych ho dva dny a dvě noci eskortovat na nejbližší strážnici, každou vteřinu bych se musel obávat rány zezadu.

A zabíjení, tím spíš pozemšťanů, nemám rád.

Samozřejmě pokud k tomu nejsou vážné důvody.

Nejdřív jsem se vrátil pro batoh. Pak jsem vypil kávu, kterou uvařil „námořníček“, sbalil stan a připevnil ho k batohu. Batoh měl, jako každý pašerák, těžký až na hranici únosnosti. Samozřejmě jsem do něj mrknul.

Baterky. Plný batoh baterek! Různých velikostí a tvarů. Převážně tam byly tužkové, ale našly se i mikrotužkové, pak větší buřtíky do baterek, hranaté a taky maličké ploché kulaté... ano, ano, v Loreji je tohle zboží velmi žádané. A morálka místních vzdělaných mužů je velmi tvárná. Pašerákovi nefandí jen tehdy, pokud nejde k nim, ale ke konkurenci...

Mně taková halda baterek byla k ničemu. Ale přece je všechny nevyhodím! Zkusil jsem, jak je to těžké, jestli to zvládnu odnést. Bránu jsem otevřel takovou, no řekněme průměrnou. Ale nějak projdu.

Škoda jen, že to nezvládnou s takovou lehkostí a tak jednoduše...

Vzdychl jsem si, rozhlédl se, abych se přesvědčil, že na blízku nejsou žádní nepřátelé, a začal jsem se svlékat.

Do naha.

1. kapitola

Když má člověk práci, při které často na čas odjíždí, kočku nebo psa si pořídit nemůže. Problém by byl i se želvou, a já stejně želvy nemám rád. Takže mi zbyly jen rybičky.

Chvilku jsem postál v pološeru svého bytu a díval se, jak na zdi bliká bezpečnostní signalizace. Hodil jsem na zem svůj batoh, batoh se zabavenými věcmi, vak s oblečením, automat a sbalený stan. Zamáchal jsem rukama, abych obnovil krevní oběh, a šel jsem k ovladači zabezpečení. Bleskově jsem vytukal na klávesnici kód. Nápis poplach na maličkém displeji zmizel.

Tak, a jsem doma.

V bytě bylo horko a dusno. Logicky. Nebyl jsem tam tři dny a byt byl celou dobu zavřený. Úplně nejdřív jsem schoval zbraň do tajného úkrytu, pak jsem zapnul klimatizaci a šel se podívat na akvário. Všechno bylo v pořádku - lampička svítila a automatický dávkovač krmiva zeleně blikal, rybičky si pokojně plavaly, filtrující krevetky seděly u filtru s roztaženýma nožkama. Jsou to ti nejflegmatičtější tvorové na světě, ve srovnání s nimi se i úplní lenoši hemží jako o závod. Sedí si v proudu vody a loví, co k nim voda přinese, jen to pouští do tlamičky... těm, co si takhle zařídí život, je dobře - sedí v proudu a čekají, co k nim spadne.

Když jsem se ujistil, že je doma všechno v pořádku, šel jsem do sprchy. Ani svlékat jsem se nemusel. Postál jsem pod teplou vodou, pak jsem se ošplíchl studenou a nakonec pustil horkou... Namydlil jsem se sprchovým gelem s vůní kávy a umyl si hlavu mátovým šamponem. Voda, která ze mě stékala, nebyla úplně černá, ale vydatně šedá přece. Špíny jsem měl na sobě tolik, že gel ani nezačal hned pěníť.

Jak jsem se osprchoval, naházal jsem věci do pračky, zapnul ji a vydal se do kuchyně. Celé tři dny na Centru

jsem se těšil na ta nejobyčejnější míchaná vajíčka s rajčaty. Tenhle požitek Centrum člověku dopřává. Už to tak přišlo, že jsem se hned po tom, co jsem přišel na Centrum, vrhl za pašerákem a hnal se za ním tři dni a tři noci, a vejce i rajčata nejsou zrovna věci, které by člověk s sebou tahal v batohu. Utekl šikovně, „námořníček“ jeden, s tím „chozením pomalu“ jsem mu lhal výlučně z výchovných důvodů.

Zatímco se dusila rajčata s cibulí, revidoval jsem lednici a přitom si pustil telefonní záznamník a na půl ucha poslouchal, co drmolí. Nic zásadního. Volali dva kamarádi a jedna kamarádka. Všichni se jako v posledních letech běžně jen přeptali: „To už tě zas poslali na služebku?“ Pak volal robot operátora, který mi vyhrožoval odpojením telefonu, pokud nezaplatím dvacetirublovou fakturu po splatnosti. Že bych zrušil pevnou linku? K čemu je v době mobilních telefonů? Pak několik poťouchlíků volalo jen tak a zas to položilo, prostě ti, co neradi mluví se záznamníky... Na mobilu jsem měl několik zmeškaných hovorů od mámy a pár z neznámých čísel, na která jsem se rozhodně volat nechystal.

Nakrájel jsem oschlý a ztvrdlý chleba, který jsem vytáhl z lednice, rozpekł ho v mikrovlnce a jal se nad pánví rozklepávat vajíčka. Záznamník dál mumlal cizími hlasy zpozzdálí.

„Ivane...“

Ten hlas mi byl povědomý. Strnul jsem s posledním rozklepnutým vejcem v ruce.

„Jsem Alexandr... řekl bych, že se známe...“ člověk na chvílku zaváhal. „Viděli jsme se... na Centru. Pokud se pleťtu, tak se nesmírně omlouvám. Pokud ne, tak mi zavolejte, až se vrátíte. Je to důležité. Moje číslo je...“

To se na to podívejme!

Automaticky jsem nad pánvičkou rozklepl poslední vejce a zaklel jsem, protože jsem si všiml, že mi tam spadl kousek skořápky. Vytáhl jsem ho a zakryl pánev pokličkou. Tak to musím...

Alexander byl náš člověk. Kolega. Pohraničník. Velitel.

Navíc to byl člověk z naší stráže a našeho oddílu, jeden ze sedmi lidí, kteří žili na Zemi, ale pracovali společně na Centru.

A to nejpodstatnější, on byl ten, kdo mě před třemi lety našel, úplně zpitomělého, když jsem se tak najednou ocitl v docela jiném světě. Uklidnil mě, vysvětlil mi, co se stalo, odvedl mě na strážnici a vzal mě do své posádky.

Neměl jsem jediný důvod mu nedůvěřovat. Najít mě bylo pro něj to nejmenší, znal moje pravé jméno, věděl, kolik mi je, a dokonce i to, kde a na jaké pozici jsem pracoval předtím. Já jsem ho taky mohl vyhledat. Čirou náhodou jsem znal jeho příjmení: Bobrikov. Což bylo natolik zřídka, že bych ho na internetu měl za pár minut.

Ale nedělalo se to. Jeden život byl na Centru. Druhý na Zemi. Nemíchaly se, nemixovaly.

Hodil jsem na stůl korkovou podložku, postavil na ni pánev, chopil se vidličky a pustil se do jídla. Pozemského času to byl oběd, na Centru by to byla snídaně.

Proč mi asi volal?

Jako první mě napadlo „nevolat nazpět“. Ne, nechťel jsem se zapírat, ale měl jsem v plánu se při setkání na Centru tvářit vyčítavě, aby pochopil sám.

Ale pak jsem odložil vidličku a začal se oblékat, aniž bych se jakkoli namáhal uklidit talíř se zbytky.

S Bobrikovem jsme se setkali asi hodinku nebo dvě poté, co jsem poprvé otevřel portál na Centrum. V tu chvíli už jsem za sebou měl všechna stadia, kterými projde nováček, ocitnuvší se na Centru: porozhlídl jsem se, křičel, šlel, štípal se, až se mi dělaly modřiny (a to jsem si nikdy nemyslel, že normální člověk skutečně může takhle zjišťovat, jestli nespí), upadal jsem v zoufalství a hystericky se smál. Vyhodilo mě to uprostřed kopcovité stepi, na obzoru jsem viděl takové nižší hory a asi kilometr ode mě byl menší lesík. A všude tu vládla taková opojná vůně bylin a vzduch byl tak čistý, že se člověku zvyklému na městský smog točila hlava.

Ačkoli Bobrikov později vykládal, že „měl takové tušení“ a že ho něco „táhlo přes ten lesík“, potkali jsme se zcela

náhodně. Ve skutečnosti šel klasicky na obchůzku, od výběžku, který vedl až k opuštěnému dolu v předhůří Saarnského hřbetu a k 16. pohraniční zajišťovací hlídce. Byla to poklidná oblast, ale nedaleko jednoho ze slabých míst. Neuplynul ani rok, aby to tu někoho náhodně nevyplivlo.

V hlíně u pramene (kde jsem pil, když jsem došel do lesa) si Bobrikov všiml stop mých bosých nohou, a jak později vykládal, nejdřív usoudil, že se na Centrum dostal nějaký divoch. Kterého to sem nějakým zázrakem zaválo z Afriky, Asie či Latinské Ameriky, nebo (což se v Clondalu stávalo méně) z nějakého primitivního světa. Konečně v době, kdy mě Bobrikov našel, už jsem si stihl vyhotovit cosi jako bederní roušku a něco na nohy. Ano, na Centrum jsem se dostal nahý, ovšem s osuškou v ruce. Dvěma kusy osušky jsem si omotal nohy a zbytek nechal na symbolickou bederní roušku. Ve chvíli, kdy mě pohraničník spatřil, jsem se právě věnoval výrobě hole, ostrým kamenem jsem osekával menší větvičky a suky z pořádné větve. A vypadal jsem tak spokojeně, že dokud jsem se kamenem nepraštil do ruky a nevychrlil na svět všechno, co si o tom myslím, si Bobrikov nebyl jistý, zda jsem divoch, nebo ne.

„S pomocí boží!“ ozvalo se zezadu. Vyskočil jsem, lépe si chytil klacek... a zmateně jsem zíral na staříka.

Bobrikovovi (jméno jsem se samozřejmě dozvěděl až mnohem později) táhlo tehdy na sedmdesát. Teď už je mu něco přes. Ovšem vyhlížel nanejvýš čile – sice žádný mladík, ale silný, žádné šediny ani pleš (pak jsem zjistil, že na svou kštici je obzvláště hrdý), na sobě starý celtovinový plášť a za zády zbraň... Starý voják. Nebo starý lovec. Na každý pád jsem ho měl chuť obejmout. Svět, step, jež se zdála zcela nekonečnou a neobydlenou, najednou ožila.

Bobrikov ale můj záměr zachytil a letným pohybem shodil z ramene dvouhlavňovou pušku. Ztuhl jsem. Že by byl ten starý voják maniakální vrah?

„Ukaž ruce, pozemšťane,“ promluvil mírně starý muž. „Tu hůl z časů lidových bojů zahod, k ničemu ji nepotřebuješ. A ukaž mi ruce.“

Zahodil jsem nedokončenou hůl a zvedl ruce.

„Pravé zápěstí,“ upřesnil.

„To tu snad někomu překážím?“ rozlítlo mě to.

Bobrikov stál pět metrů ode mě a pozorně si prohlížel mou ruku. Pak kývl a hodil si zbraň zpátky na záda.

„Nečerti se, pozemšťane. Tahle místa jsou... opatrnosti tu není nazbyt. Poprvé na Centru?“

„A co to má být?“ přeptal jsem se.

„No, to je takový svět,“ řekl se smíchem v hlase. „Ty jsi ještě mladý, musíš určitě číst fantasy..“

„Nic nemusím,“ mumlal jsem, když jsem dával ruce dolů. „Třeba jsem negramotnej... Chceš teda, chlape, říct, že jsem v paralelním světě?“

„Ne, v paralelním ne. V centrálním,“ vysvětloval. „Paralelní světy jsou paralelní jeden k druhému, souhlasíš? Ale centrální, to je jako střed sedmikrásky. Ostatní světy jsou jako okvětní lístky kolem. Chápeš?“

„Nevěřím tomu,“ trval jsem zarputile na svém.

„A když ses vrhl do portálu, kde sis myslel, že se objevíš?“ ušklíbl se stařík.

„Do jakého portálu?“ zařval jsem. „Sprchoval jsem se. Ve sprcháči. Pak jsem vylezl, začal se utírat... a ocitl se tady.“

Bobrikov se zamračil.

„Tohle se nestává, můj milej. Portál tam být musel. A tys ho náhodou otevřel a vstoupil do něj.“

Znovu jsem se pokusil vybavit si, co se stalo vteřinu před tím, než jsem se přenesl z koupelny.

„Utíral jsem se,“ tvrdošijně jsem opakoval. „A pak jsem udělal krok dozadu...“

„A,“ usmál se Bobrikov. „Už tomu rozumím. Zrcadlový portál, to je zadní brána... nebo když to řeknu po našem, zadní vrátka. Není to časté, legrační... ale stává se to.“

„Poslouchej, chlape, jde mi z toho hlava kolem,“ poprosil jsem. „Buď mě zastřel, anebo mi to vysvětli tak, abych tomu rozuměl.“

Namísto odpovědi Bobrikov shodil batoh, chvílku v něm hrabal a pak vytáhl čisté, i když zjevně nošené boxerky a podal mi je.

„Na, vyhnanče. Neboj, jsou vypraný.“

Neštítil jsem se ani v nejmenším. Natáhl jsem si ty dědkovské trenky (trochu menší, ale Bobrikov byl naštěstí i tak statný chlapík) a vzal jsem si od něj nabízenou kovovou čturu. Loknul jsem si. Jak jsem tušil, nebyla to voda. Vůbec to nebyla voda!

„Co je to za...“ zasípal jsem, když jsem mu čturu vracel.

„To je místní. Nekřeň se, není to horší než whisky. Uděláme si ohýnek a popovídáme si...“

Na oheň šla ta moje nedodělaná hůl a klestí z lesíka. Až později jsem se dozvěděl, že takovéhle hájky a lesy jsou v Clondalu tak vzácné, že by se daly na prstech spočítat, takže schovávat se v křoví tady není nejlepší nápad. A tak jsem s otevřenou pusou seděl a poslouchal poklidné Bobrikovovo vyprávění.

„Jsem pohraničník. Dalo by se dlouho vysvětlovat, co to znamená, ale taky se to nemusí vysvětlovat vůbec, a i tak je to jasné. Hlídáme přechody mezi různými světy. Chytáme pašeráky a náhodné narušitele, jako jsi třeba teď ty.“

„A těch je hodně?“

„Poměrně dost. Nebo si snad myslíš, že k otevření portálu jsou zapotřebí nějaké mimořádné schopnosti?“

Pokrčil jsem rameny.

„Portál či brána, jak chceš, je záležitost vcelku prostá. Může ji otevřít kdokoli. Zjevně to je přirozená schopnost každé rozumné bytosti. Ale portály vedou pouze na Centrum...“ evidentně zachytil výraz v mé tváři a zželelo se mu mě, „...a taky zpátky. Takže světů je sice hodně, ale dostat se můžeš vždycky jen do jediného. A tím je ten centrální. A tak mu taky říkáme: Centrum.“

„Proč o tom ale nevědí všichni?“ užasl jsem. „Když ten portál může otevřít kdokoli...“

„Ale tak... jsou určité odchylky,“ přiznal starší muž. „Hodně lidí otevře portál jen na zlomek vteřiny. Nebo je brána tak malá, že se jí ani projít nedá. Nebo jsou podmínky jejího vzniku tak absurdní, že se to během života snad ani nemůže stát. Třeba ty se musíš svlíknout do naha a začít se utírat...“ muž se zamyslel. „Ačkoli ručník asi není zásadní. Spíš pohyby rukou při utírání. A asi ještě něco. A tím

se teď, můj milý, budeš v nejbližších dnech zabývat. Budeš se snažit vzpomenout, cos dělal, když jsi otevřel průchod na Centrum, a pokusíš se to zopakovat. Protože jinak..." pokrčil rameny.

„Tu už zůstanu navěky?“ pípнул jsem nejistě.

„Ale to ne, pokud nebudeš chtít, nezůstaneš,“ zachmuřil se Bobrikov. „Odvedu tě domů. Tím mám na mysli Zemi. Můj portál je otevřený tři vteřiny, tím stihneme proskočit oba. Po celý zbytek života pak ale budeš vzpomínat na jiný svět, kde ses ocitl, budeš smutný, budeš chlastat a litovat, že ses rozhodl vrátit. Vsadíme se?“

Sázet se nebylo třeba.

„Anebo můžeš zůstat tady,“ pokračoval Bobrikov. „Práci ti najdeme. Buď u nás, u pohraničnicků, nebo u místních. K pozemšťanům se tu staví vřele.“

„Tady existuje život?“ z nějakého důvodu jsem užasl. „Jsou tu lidé?“

„Ano,“ přikývl chlapík. „Velmi příjemní.“

„A mluví rusky, ne,“ zavtipkoval jsem.

„To rozhodně ne.“

Fantasy jsem za život moc nepřečetl. Ale něco jsem si přece pamatoval.

„Nebo jsem si ten jazyk nějak záhadně osvojil, když jsem prošel vraty?“

„Branou, jsou to portály,“ opravil mě muž. „Ne, tak to není. Mají svůj jazyk, kořeny slov se na poslech podobají latině, ale v zásadě nemají s pozemskými jazyky nic společného.“

„Tak to jsem bez šance,“ řekl jsem. „Jazyky mi nejdou, ani angličtinu jsem se pořádně nenaučil.“

„Doteď ti nešly,“ odpověděl chlapík. „První průchody skrze portály člověka silně stimulují. Dva tři dny jsi pak schopn nasávat vědomosti jako houba. Když se budeš snažit, za tři dny začneš mluvit clondalsky. A mimochodem, hned jak se vrátíš na Zemi, doporučuji ti věnovat se angličtině a vůbec všemu, co ses chtěl naučit, a nešlo ti to. Využij ty dny rozumně. Při každém dalším průchodu tenhle účinek slábne, a tak po pátém či šestém se úplně ztratí. Takže si

dobře promysli, co se ti v životě nejvíc hodí – jestli kung fu, nebo třeba origami. A co vlastně děláš?”

Na chvíličku jsem se zarazil. Někdy, zejména při komunikaci se ženami, moje profese „zněla“ dobře. Tohle byl ovšem zjevně jiný případ...

„Jsem hudebník.“

„Hudebník?“ podíval se na mě starší chlapík soucitně. „Těch tu mají dost. Kdybys byl voják, inženýr nebo doktor, měl by ses na Centru dobře. Ale hudebník? Hraješ na housle, nebo na klimpr?“

Klimpr se mě trochu dotkl. V tomhle domáckém označení hudebního nástroje bylo něco posměšného.

„Někdy mám pocit, že jiné nástroje nikdo nezná,“ houkl jsem. Ale Bobrikov čekal, a tak jsem odpověděl: „Umím hrát i na piano, nic na tom není... ale jsem bubeník.“

„Bicák?“ přeptal se muž.

„Neříkám si tak, jsem bubeník.“

Chlapík zavrtěl hlavou.

„Hmm, to tu k ničemu není. Říkejte si v kapelách, jak chcete, ale tady ti budem říkat Bicák. Zní to líp. To mastíš v nějaký rockový kapele?“

„Mastí se v kuchyni,“ začínal jsem být naštvaný.

„Promiň,“ kývl muž. „Tak hraješ v rockový kapele?“

„No... tak různě,“ vyhnul jsem se odpovědi. „Vzděláním jsem tympanista. Ale můžu hrát na cimbál, na bubny... a v kapele samozřejmě na bicí...“

Ale to už mě můj společník neposlouchal. Řehtal se, zdušeně, jako stařík, několikrát sprásknul ruce, a když už se mu nedostávalo dechu na normální smích, aspoň se chichotal.

„Tympánista a cimbalista! Když jsem tě uviděl, přísahal bych, že jsi zkušený odborník na přežití... takovou hůl sis opatřil! Tos dělal bubenickou paličku, jo?“

Mlčel jsem a díval se do ohně. Nejradši bych dal tomu vtipálkovi jednu za uši. Úplně bez paličky. Tak... jako činely... jenže za prvé to byl člověk už postarší, za druhé mě zachránil a vysvětluje mi co a jak... a za třetí měl zbraň. Což byl nejspíš nejpřesvědčivější důvod hovořící proti.

„Promiň,“ řekl Bobrikov, když se dosyta nasmál. „Jen jsem si vzpomněl... kdo je člověk, který se schází s muzikanty? Úderník, bicák.“

„Děkuju, opravdu velmi vtipné,“ odvětil jsem. „Už nejmíň měsíc jsem to neslyšel.“

Bobrikov zvažněl.

„Ale tak, pusť to z hlavy. Odpusť starému pitomci... Jak se jmenuješ?“

„Ivan.“

Zase se rozesmál.

„No dobře... Zapamatuj si dvě věci. Za prvé neprozrazujeme svá pravá jména. Nikomu. Ani přátelům. Chápeš proč?“

„Aby nás nenašli na Zemi?“ nadhodil jsem.

„Přesně. Takže používáme přezdívky. Já mám velmi originální. Stařík. A pro všechny ostatní jsme Ivanové. Všichni ruští muži jsou Ivanové a ženy Máši. Američani si zpravidla říkají John a ženy Mary. Doporučuju ti to taky.“

„A když už se tak jmenuju?“

„Tak máš štěstí,“ přikývl Stařík. „Nemusíš si zvykat. Tak jak ses rozhodl, Bicáku? Můžu tě vzít domů. Jen ti musím udělat na zápěstí tetování... takový černý kruh. A neboj se, skoro to nebolí. Je to na znamení toho, že ses náhodně dostal na Centrum, vrátili jsme tě domů a ty slibuješ, že už sem víckrát nepolezeš... a pokud sem vlezeš, okamžitě se ohlásíš pohraničnickům. Kdybych tě chytil při pašování, hned bys dostal druhé tetování, vyšrafovaný černý kruh, který znamená, že od té chvíle jsi na Centru nezákonně a kdokoli tě bez soudů a jakýchkoli následků může zabít.“

„A co ty máš za kroužek?“ zeptal jsem se.

Bobrikov zvedl ruku. Na jeho kůži se rýsoval černý kruh s křížkem uvnitř.

„Pohraničníka. Když se člověk náhodně ocitne na Centru, může získat symbol pohraničníka. Když se tu objevíš jako narušitel, už to nejde. Tohohle tetování se zbavit nedá.“

„No ale přece ten, koho pustíte s prázdným kruhem, si sám může dovnitř nechat vytetovat kříž,“ poznamenal jsem.

„Jistě. Ale neradím to. Symbol pohraničních vojsk je jen jedním z identifikačních znaků. Pak máme ještě gesta,“ po-
usmál se, „celý posunkový jazyk, to je u hlídky dobrá věc...
Máme hesla. Je toho spousta, Ivane. No, jak se rozhodneš?
Mám tě vzít domů?“

Představil jsem si hospodu, ve které budu sedět za bicí-
mi a mlátit do bubnů, zatímco Goša bude na objednávku
opilých hostů zpívat nějaký cizí hit... a ušklíbl jsem se. Ne,
nebudu tam večer sedět. Rocková skupina *Úhel dopadu* si
může hledat nového bubeníka.

„Vezmi mě na strážnici, Dědku. Od dětství jsem snil
o tom, že se stanu pohraničником.“

„Staříku,“ opravil mě Bobrikov. „Dědek je docela jiný člo-
věk... toho taky uvidíš. Ale já jsem Stařík.“

„A je tu hodně... našich?“ zajímalo mě.

„Pohraniční stráž tvoří z 90 % obyvatelé z jiných světů,
převážně pozemšťani,“ odpověděl Bobrikov. „Do různých
míst Centra procházejí častěji lidi buď z toho či onoho svě-
ta, nebo jeho části. Tady v Clondalu je nejvíc Evropanů
a Rusů. Ale všichni se převážně druží se svými. Takže je tu
stráž rakouská, francouzská nebo polská...“

Na strážnici jsme došli navečer. I když mi Stařík půjčil
svoje náhradní vlněné ponožky, náhrada za obuv to byla
prachbídna. V tu chvíli už jsem ale měl o světě, v němž
jsem se ocitl, nějakou představu...